

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová

Noc před
Vánocemi

LYNNE GRAHAMOVÁ

NOC PŘED VÁNOCEMI

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

taky Vás tak fascinují čísla? Druhý Sladký život Duo v tomto měsíci má číslo 333. Jen si to vyslovte: tři sta třiatřicet... A představte si ty chudáky cizince, jak by se poprskali, kdyby to po Vás zkusili opakovat!

To ale tedy znamená, že ve Sladkém životě Duo už vyšlo 666 příběhů. A když se k nim připočte 492 povídek v edici Sladký život... je to dohromady... moc! Někdy si budu muset dát tu práci a spočítám všechna ta neexistující království, knížectví a emiráty, kde se ty příběhy odehrávaly. Tentokrát je to mj. na ostrůvcích v Beringově úžině, kam Lucy Monroeová umístila království Mirrus a Voljarus. Co ji vedlo zrovna do tak zmrzlé část světa, to vážně nevím. I když... možná právě proto, že je kolem nich pořád zima, jsou hrdinové pořádně žhaví. Přesvědčte se sama!

A protože máme zimu i my, mohu Vám trochu té vášně na konec roku a pod stromeček na zahřátí taky doporučit. A když to nejde jinak, tak alespoň zprostředkovaně s mými knihami!

Příjemné svátky a mnoho zdraví do příštího roku.

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

NOC PŘED VÁNOCEMI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Christmas Babies for the Italian

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8487-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8488-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8489-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Sevastianu si právě užíval v posteli s ochotnou blond modelkou, když se mu rozezvučel mobil. Za dané situace by to nejraději nechal plavat, jenže vyzváněcí tón patřil jeho sestře. Sama ho v telefonu nastavila, aby se výrazně lišil od ostatních. Sevastianu věděl, že Annabel by mu nikdy tak pozdě v noci nevolala, kdyby to nebylo vážné.

„Promiň, ale musím to vzít,“ řekl modelce a zvedl se.

„To si snad děláš legraci,“ zamumlala rozčarovaná dívka, za niž promluvílo uražené ego. Hned se však vzpamatovala. Dostat do postele technologického miliardáře nebylo jen tak, takže byla kvůli tomu schopná leccos překousnout. Přinutila se k chápavému úsměvu a vzpomněla si na zástupy krásných žen, které na Sevastianu stály frontu a které, na rozdíl od ní, u něj neuspěly. Prozatím.

Když se rozdávala krása, Sevastianu Cantarelli stál v řadě mezi prvními. Měřil sto devadesát tři centimetrů, byl nádherně urostlý a italské značkové obleky, které nosil, zdůrazňovaly jeho vypracovanou štíhlou postavu. Měl olivovou pleť, černé vlasy a z hezké tváře mu v tlumeném světle zářily jako tekutý bronz hluboko posazené oči.

„Annabel?“ ozval se Sevastianu úzkostlivě.

Bohužel z Annabel nedostal kloudné slovo. Mladší

sestra vzlykala a z její přerývané řeči mnoho nepochopil. Podařilo se mu zachytit pouze rámeček celého příběhu. Kdosi z rodiny se za ní stavil a sdělil jí, že se musí okamžitě vystěhovat z bytu, který byl psaný na jejího otce, a dokonce jí vzal i auto. Annabel chtěla vědět, jestli se k bratrovi může nastěhovat.

Sevastianio v duchu zakoulel krásnýma očima. Nechápal, jak se ho Annabel na něco takového může ptát. To bylo přece samozřejmé! Byla jedinou členkou z anglické části příbuzenstva, kterou snesl, a co víc, měl ji odjakživa rád. Pamatoval si ji jako plachou a empatickou holčičku, která na znamení podpory vložila svou ručku do jeho, když o něm jejich matka mluvila jako „o nepříjemné nehodě“, nebo na něj křičel otec.

„Mrzí mě to, ale musím si nutně něco zařídit,“ sdělil Sevastianio blondýnce bez nejmenšího zaváhání. „Něco v rodině.“

„To se stává...“, zavrkala modelka. Popadla hedvábný župan a zvedla se z postele, aby ho šla vyprovodit.

„Co večere? Třeba hned zítra?“ navrhl Sevastianio.

Modelka byla překrásná, ale to bylo mnoho žen. Přesto žádná z nich neudržela jeho zájem déle než měsíc, a často ani to ne. Slušnost však byla jeho přirozeností stejně jako nekonečná oddanost sestře.

Cestou domů v limuzíně rozjímal, proč se rodina k Annabel tak náhle obrátila zády. Nechápal, co se mohlo stát. Jeho malá sestřička za celý život snad ani jednou nebyla s nikým v konfliktu. Zásadně se nehádala, byla mírná jako ovečka. Sevastianio opustil matčinu stranu rodiny dobrovolně a rád. Věděl, že Aikenovým v žádném případě nechybí. Od narození až do dospělosti byl trapnou připomínkou toho, že si jeho matka pořídila dítě s cizím mužem. Nikdy do rodiny nezapadl. Vždycky si připadal jako vetřelec. Všichni v rodině byli blond, zatímco on měl černé vlasy a olivovou pleť. Ostatní byli průměr sám, zatímco on byl ctižádostivý a inteligentní. Kdysi to Sevastianiana trápilo.

Nyní už dávno ne. Neměl rád snobskou a vypočítavou matku, ani tyranského a po moci dychtícího sira Charlese Aikena, svého otce. Ještě méně společného toho měl s pompézním a výstředním Devonem, nevlastním bratrem a budoucím baronetem. Na Annabel mu však záleželo.

Nemohl přijít na důvod, co asi tak rodině musela provést, že se k ní otočila zády. Byla poslušná a milá, ke všem se chovala přátelsky, nikdy se nenechala nikým vytočit. Za celý život si dovolila vzdorovat pouze jednou, a to když trvala na tom, že bude studovat restaurátorství. Její matka si přála dceru, která se bude umět pohybovat ve společnosti. Místo toho byla obdařená tichou a plachou mladou ženou, která milovala knížky a toužila pracovat v muzeu. Sevastiano se zachmuřil. Nemohl vykoumat, co se mohlo stát. Uznal však, že pár posledních měsíců strávil v Asii, takže se s Annabel viděl ještě míň než obvykle. Nejspíš už dávno nebyl v obraze.

Jakmile dorazil do svého elegantního georgiánského řadového domu, zoufale vzlykající Annabel se mu vrhla kolem krku a vychrlila na něj srdceryvný vodopád stesků, přiznání i sebeobviňování. Sevastiano ihned pochopil, že je skutečně úplně mimo. Situace byla mnohem vážnější, než si byl ochotný připustit. To, co mu sestra vylíčila, by ho nenapadlo ani v tom nejdřívejším snu.

Annabel se bláznivě zamilovala do staršího muže a začala si s ním románek. Sevastiana šokovalo, že se s ním seznámila na jednom z večírků, které pořádal. Jednalo se o Olivera Lawsons, s nímž se znal z práce.

Sevastiano se nesouhlasně zamračil a sevřel rty. „Ale ten je přece...“

„Ženatý, já vím!“ vzlykla Annabel a zahanbeně sklopila hlavu. Nedokázala se bratrovi podívat do očí. Byla štíhlá a vysoká, měla stejně jako zbytek rodiny blond vlasy a velké modré oči, které teď byly zrudlé

pláčem. Vypadala unaveně a smutně. „To jsem zjistila taky. Jenže když jsme se seznámili... Tvrdil, že žije s manželkou odděleně a že se rozvádí. Věřila jsem mu. Proč bych neměla? Jeho manželka žije v domě na venkově, do Londýna nikdy nejezdí... a v bytě po ní nebylo ani stopy! Ach, Seve... Uvěřila jsem úplně všemu, co mi napovídal... jeho výmluvám, lžím...“

„Oliver je sice výkonný ředitel Telfordových závodů, ale jinak všechno patří jeho ženě. Nemyslím, že by se chtěl rozvádět. Navíc je dvakrát tak starý jako ty!“ poznamenal Sevastiano s upřímným úžasem. „Má mnohem víc životních zkušeností než ty. Udělal si z tebe snadný cíl.“

„Na věku nezáleží,“ zamumlala Annabel ztěžka. „Je to stejně jen číslo. Cítím se tak hrozně! Kdybych věděla, že je ženatý, v životě bych se s ním nezapletla! Nejsem taková, však víš... Věřím na věrnost a upřímnost. A skutečně jsem ho milovala, Seve. Až teď vidím, jak jsem byla naivní, že jsem mu věřila. Když jsem mu řekla, že čekám dítě, nevybíravě na mě naléhal, ať si to nechám vzít. Pořád mi volal a vyhrožoval. Nakonec přišel přímo za mnou a důrazně mi řekl, že to dítě v žádném případě nechce. Strašně jsme se pohádali.“

„Tak ty jsi těhotná,“ zamručel Sevastiano dutě. Stěží v sobě potlačoval bezmocný vztek. Představa, že ženatý Oliver Lawson svedl Annabel pomocí lží, následně přivedl do jiného stavu a pak se ji ještě snažil přinutit k potratu, ho dováděla k šílenství. Annabel bylo třiaadvacet a byla stále poněkud naivní. V ostatních lidech hledala vždycky jejich lepší stránku, tu horší si nepřipouštěla. A když ji někdo zklamal, pokaždé pro něj našla nějakou omluvu. S Oliverem Lawsonem si nikdy neměla začít, jenže byla nezkušená a prostě mu naletěla. Její první i poslední láskou byl spolužák z univerzity, takový průměrný kluk odvedle.

Co se týkalo mužů, byla maximálně důvěřivá. Nepoučila ji však ani zkušenost z vlastní rodiny. Otec

s matkou měli četné mimomanželské aféry, o nichž se v rodině vědělo navzdory skutečnosti, že se je snažili držet v tajnosti. Annabelin bratr byl ženatý a dokonce se už stal i otcem. Přesto udržoval vztah s vdanou ženou. Když Sebastiano vyrůstal, viděl kolem sebe tolik nevěř, že si svatosvatě slíbil, že se nikdy neožení. K čemu? Jako svobodný muž byl nezávislý, mohl si dělat, co chtěl. Nemusel brát v potaz ničí potřeby. Stejně tak rodina... Nebylo zapotřebí, aby se na ni ohlížel. Jakmile by si ji pořídil, přišel by o svou tolik ceněnou svobodu. Jedinou výjimkou byla samozřejmě Annabel a jeho biologický otec. Každopádně si byl jistý, že by se k žádné ženě nezachoval tak jako Oliver Lawson k Annabel. Měl svou hrdost a své zásady.

Žádný inteligentní muž by při milování nezapomněl na kondom, protože tu vždycky byla možnost neplánovaného těhotenství. Sebastiano by si to v žádném případě nedovolil risknout, i kdyby k tomu situace přímo vybízela. Taky kvůli tomu byl na sebe náležitě pyšný. A pokud by partnerka přece jen otěhotněla, považoval za samozřejmé, že se milenec zachová jako chlap a bude bez nátlaku či výčitek respektovat ženino rozhodnutí. Jednání Olivera Lawsons mu připadalo ubohé.

„Takže jsem sebrala odvahu, šla domů a řekla jsem mámě a tátovi, že čekám miminko. Začali úplně šílet!“ zalapala Annabel po dechu a ukryla do dlaní tvář, staženou pláčem. „Počítala jsem s tím, že se budou zlobit, nebo že mi začnou vyčítat, že jsem byla neopatrná, ale oni hned začali křičet, že mám jít okamžitě na potrat. A když jsem odmítla, sdělili mi, že se mám okamžitě vystěhovat z bytu a vrátit auto. S tím problémem nemám... vážně ne. Nečekám, že mi budou pomáhat, když nemíním žít podle jejich představ.“

„Pokoušeli se tě nutit k něčemu, co je proti tvým zásadám,“ konstatoval Sebastiano. „Nikdo tě přece

nemůže nutit k potratu. Chápu správně, že si to dítě chceš nechat?“

„Ano,“ přitakala Annabel a na rtech se jí objevil zasněný úsměv. „Moc ho chci... S Oliverem už nehodlám mít nic společného, protože je to nevěrník a lhář, ale o to děťátko stojím.“

„Nebude to ale jednoduché,“ upozornil ji Sebastiano jemně. „Celý život ti to převrátí naruby. Ale já ti pomůžu. Můžeš se na mě spolehnout. Zařídím ti jiný byt.“

„Nechci být na nikom závislá. Musím se postavit na vlastní nohy.“

„To můžeš,“ odušil Sebastiano. „Ale až si všechno srovnáš v hlavě. Musíš být unavená. Měla by sis jít lehnout.“

Annabel ho popadla kolem krku a pevně ho objala. „Věděla jsem, že budeš na mé straně! Nezáleží ti na tom, co si myslí ostatní. Máma tvrdí, že jsem si zničila život a že o mě teď žádný pořádný mužský nebude stát.“

„Zajímavé,“ podivil se Sebastiano. „A že to říká právě ona, která si vzala tvého otce přesto, že už byla těhotná s jiným.“

„Nezačíněj s tím,“ vzdychla Annabel nešťastně. „Lepší na to nevzpomínat. A pak, tohle je přece úplně jiná situace...“

Když Annabel odešla do ložnice, Sebastiano musel uznat, že měla pravdu. Jeho matka Francesca, která měla italský původ, si měla brát jeho otce, Hallase Sarantose, původem z Řecka. Když však byla v Londýně na předsvatebních nákupech, setkala se tam se sirem Charlesem Aikenem. Podle Annabel to byla láska na první pohled, ačkoliv Francesca v té době už věděla, že s Hallasem čeká dítě. Sebastianova verze příběhu byla poněkud jiná. Francesca se bezhlavě zamilovala do šlechtického titulu a společenského postavení, zatímco sir Charles zcela propadl kouzlu Francescina majetku.

Dvě extrémně ctižádostivé, chamtivé a bezohledné osoby spojily své síly, aby vytvořily silnou alianci, pomocí níž mohly šplhat výše po společenském žebříčku. Sevastiano by oběma už dávno odpustil, kdyby mu ovšem neodpírali přístup k biologickému otci, který se s ním snažil navázat kontakt, avšak bezvysledně. Siru Charlesovi i Francesce záleželo na mínění okolí mnohem víc než na tom, jestli je jejich syn šťastný.

Co provedli Annabel, však bylo neodpustitelné v každém případě. Mnohem starší muž zneužil jejich dceru, následně se ji snažil pohrůzkami přimět k potratu, a Annabelini rodiče to namísto Oliverovi Lawsonovi vyčetli jí. S tím se Sevastiano odmítal smířit. Umínil si, že Oliver Lawson za to zaplatí, a okamžitě začal jednat. Najal si nejlepšího soukromého detektiva, aby na onoho hříšníka něco vypátral. Sevastiano si byl jistý, že se jistě něco najde. Každý měl nějaké tajemství, proč by měl být Oliver Lawson výjimkou? A jakmile detektiv objeví jeho slabé místo, Sevastiano zaútočí. Pomstí se za sestru, která si nezasloužila, aby s ní kdokoliv jednal tak odporným způsobem. Sevastiano nepochyboval, že Oliver Lawson nemá ani tušení, že Annabel je jeho nevlastní sestra, protože rodina Aikenových se k němu nehlásila.

V duchu si mnul ruce nad tím, že Oliver Lawson silně podcenil skutečnost, že i tak milá a hodná dívka jako Annabel dokáže vrátit úder. Byl si jistý, že dříve či později jeho protivník udělá osudnou chybu, a té pak Sevastiano s radostí využije k tomu, aby sestru pomstil. Annabel byla jediným světlým bodem v jeho neutěšeném dětství. Ona jediná mu projevovala lásku, když to nejvíc potřeboval. Sevastiano si pevně umínil, že dokud bude naživu, ani ona, ani její dítě nebudou strádat. Bude nad nimi neustále držet ochrannou ruku.

Amy přerovнала poličku s vánočními dárky v nákupním koutku zvířecího útulku, kde pracovala,

a který byl současně i zvěrolékařskou chirurgií. Tlu-
meně si prozpěvovala. Měla dobrou náladu. Milovala
Vánoce s jejich sváteční atmosférou a radostným oče-
káváním. Bylo to její nejoblíbenější období. Pod noha-
ma křupalo podzimní listí, svěží chladný vzduch voněl
příslibem blížící se zimy a slavnostně nazdobené ob-
chody v centru Londýna zářily radostným očekáváním
vánočních svátků.

Když byla malá, nikdy si Vánoce pořádně neužila.
Její matka je nesnášela a tvrdošijně je odmítala slavit.
Neposílala se žádná vánoční přání, nebyly dárky, stro-
mek, dokonce ani televize, která by na ně svým pro-
gramem upomínala. Právě o Vánocích totiž Lorraine
Taylorovou opustila její životní láska, takže musela
své jediné dítě vychovávat jako samoživitelka. Amy-
na matka se přes to nikdy nepřenesla. Zašla dokonce
tak daleko, že dceři odmítla říct jméno otce. Když bylo
Amy třináct, našla v sobě sílu se s matkou kvůli tomu
pohádat. Byl to ovšem natolik traumatizující zážitek,
že to od té doby už nikdy neopakovala. Z matky samo-
zřejmě nedostala vůbec nic.

„Nechce tě! Copak to nechápeš? Nestojí o tebe!
Nikdy o tebe nestál!“ křičela Lorraine Taylorová na
dceru. „Nutil mě, abych si tě nechala vzít, a když jsem
odmítla, opustil mě! Všecko je to *tvoje* vina! Kdyby ses
nenarodila, zůstal by se mnou, rozumíš? Kdyby ses na-
rodila alespoň jako kluk... možná by se ke mně vrátil.
Ale dcera? *Dcera?* V jeho očích jsi byla jen nechtěnou
přítěží!“

Nebylo divu, že po takovém matčině výlevu se už
tak nedobré vztahy mezi Lorraine a Amy ještě zhor-
šily. Amy na všechno rezignovala. Začala se stýkat
se špatnou partou. Přestala se učit, takže opakovaně
selhávala u zkoušek, čímž si nenapravitelně poškodila
vyhlídky k dalšímu vzdělání. Kumpáni z její skupi-
ny nesnášeli šprty a Amy se jim samozřejmě snažila
přízpůsobit. Zůstávala s nimi venku pozdě do noci,

chodila za školu, matce lhala o tom, kde je a s kým. Nejednalo se o nic vážného, Amy nikdy neporušila zákon, ale když si vedení školy zavolalo její matku, aby s ní probralo, co dál, Lorraine na dceru dostala takový vztek, že s ní odmítla cokoliv mít. Amy tak skončila v pěstounské péči. Naštěstí jí po čase hodná sousedka nabídla, že může bydlet u ní, pokud se podrobí pravidlům a nebude dělat problémy.

Amy trvalo několik let, než se z traumatického období vzpamatovala. K matce se nikdy nevrátila. Lorraine Taylorová zemřela, když bylo Amy osmnáct. Bylo to náhlé, ale po matčině smrti Amy zjistila, že je její otec celou dobu štědře finančně podporoval. Bydlely velmi skromně a Amyina matka nikdy nechodila do práce, přesto si sama žila nad poměry. Každý rok se účastnila plaveb výletních lodí po rozličných destinacích, a ačkoliv na dceři všemožně šetřila, sama si kupovala nákladné oblečení. Amy ohromilo, jak vysokou částku matka dostávala, ovšem nic z toho neposkytla dceři. Finanční podpora se smrtí matky bohužel skončila a právník Amy informoval, že si její otec přeje zůstat v anonymitě a v žádném případě se s ní nemíní setkat.

Dozvěděla se také, že její skutečné jméno zní *Aimee*¹, což znamená *milovaná*. Amy se nad tou ironií musela zasmát. Ani jeden z rodičů o ni nestál, proč jí tedy dali tak krásné jméno? Napadlo ji, že si matka možná myslela, že je to romantické. Snad dokonce věřila, že když tak dceru pojmenuje, její otec se vrátí.

Naštěstí měla Amy optimistickou povahu. Hodná sousedka Cordy, která si ji tehdy k sobě vzala, ji naučila, že z chyb je možné, ba dokonce nutné se poučit, a že by neměla lpět na minulosti. Když byla Amy malá,

¹ Z francouzštiny. Správně se ovšem „milovaná“ francouzsky píše „aimée“, ale v angličtině se při přepisu francouzštiny diakritická znaménka často vypouštějí. Poznámka redaktora.

často docházela do zvířecího útulku, který byl jen kousek od paneláku, kde s matkou bydlely. Jeho majitelkou byla Cordelia Andersonová, svobodná a přímá žena, která jako veterinářka zasvětila život péči o zraněná a opuštěná zvířata. Když je vyléčila, snažila se jim najít nový domov.

Amy si k sobě vzala v době, kdy to nejvíc potřebovala. Přesvědčila ji, že má začít pilně studovat, aby z ní něco bylo, a dokonce se ji pokusila smířit s Lorraine. Vztahy mezi matkou a dcerou byly však už natolik poškozené, že se to ukázalo jako nemožné. Lorraine Taylorová nestála o problémovou teenagerku, s níž by měla plné ruce práce. Raději si žila dál svůj pohodlný život za peníze Amyina otce. Když Amy konečně udělala zkoušky, Cordy ji přijala na chirurgii jako sestru-žákyni. Před rokem však Cordelia náhle zemřela a praxi převzal Harold, její obchodní partner. Ten měl však před důchodem a Amy se modlila, aby stihla školu dokončit dřív, než odejde na zasloužený odpočinek.

Co Cordy zemřela, Amy se nastěhovala do bývalého skladovacího prostoru nad chirurgickou praxí, protože Cordyin dům šel do prodeje. Výtěžek z něj měl dostat Cordyin synovec. Amy si vařila u sebe na malém vařiči, sprchovala se dole na chirurgii, a protože bydlela hned nad ní, působila současně i jako noční pečovatelka o zvířecí svěřence. Její plat byl však velmi nízký a teď, když si sama musela hradit životní náklady, jen stěží s penězi vycházela. Začala proto pracovat na směny jako servírka v nedaleké menší restauraci, když ji na chirurgii nepotřebovali, a tímto způsobem si přivydělávala.

Restaurace byla zařízená ve stylu amerického obědového baru. Chodili do ní pracovníci z okolních úřadů a obyčejně bývala hodně plná. Když však Amy přišla na směnu tentokrát, zela prázdnotou. Venku silně pršelo a jen málo lidem se chtělo ven do marastu.

„Jestli se počasí nezlepší, můžeš jít ty nebo Gemma domů,“ sdělila Amy Denise, majitelka restaurace. „Je